

Győrfi Kata:
Bede Kincső laudációja

Sokat gondolkodtam, hogy mit érdemes ilyenkor mondani. Írtam egy tízpontos listát, hogy miben szeretnék Kincsőre hasonlítani. Írtam három nyálas bekezdést a barátságunkról, amiben túl sokszor voltak benne az inspiráció és a szeretet szavak. És végül úgy döntöttem, hogy azt a beszélgetést fogom inkább felidézni, amit az ünnepek előtt folytattunk Kincsővel, amikor egyszerre voltak kiállítva a képei Párizsban és Los Angelesben, amikor az elmúlt hónapokban tizenöt kiállításon vett részt, és éppen az Esterházy Art Award kiállításra készült az új anyaggal. Nagyon izgult, zaklatott és szomorú volt, attól tartott, hogy a drága passepartout színe, amit kiválasztott, olyan lesz-e, amilyennek elképzelte. Nem is tudom, hogy amióta szorosabb a barátságunk, láttam-e ilyenek. Eljutottunk oda, hogy talán fáradt, és megkérdeztem, hogy örül-e az Yves Saint Laurent kiállításoknak, mert én nagyon büszke vagyok rá, hogy ez szerintem óriási dolog... és ilyen teljes végkimerüléssel hangnemben, csendben mondta, hogy végül is örül. Ott ült velem szemben a barátom, a generációm egyik legtehetségesebb és egyik legsikeresebb alkotója, és csalódott, zaklatott és szomorú volt.

Azért akartam ezt felidézni, hogy ezekről a nehéz időszakokról ne feledkezünk meg, amikor díjakat adunk át, mert ezek a nehéz időszakok láthatatlanok. Ezekben a nehéz időszakokban az igazi alkotók, amilyen Bede Kincső is, akik azonosak az alkotásaikkal, akik együtt lélegeznek a munkáikkal, akik nem az ötleteiket valósítják meg, hanem a sorsukat teljesítik be, ezekben a nehéz időszakokban, amikor a munkájuk hitelességében és erejében kételkednek, valójában – mivel ez a kettő elválaszthatatlan – a saját hitelességükben és erejükben kételkednek. Beszélgettünk még, és oda jutottunk, hogy egyértelműen fáradt, hogy elbillentek az arányok, és idézem „nem voltam eleget otthon Kovásznán, hogy fotózzak”.

Amikor ilyen érzékeny és önazonos alkotókat díjazunk, mint Bede Kincső, aki nem azért alkot, hogy szeressék az embereknek, aki nem azért lett fotóművész, mert az akart lenni, hanem mert nem volt más választása, amikor ilyen alkotókat díjazunk, akkor az alázatot, a sebezhetőséget, a kételkedést, a megérzéseket és a szenvedélyt díjazzuk!